

Aar til at gaa for halv Løn. Jeg har ikke forstaaet, at ogsaa de Konservative opfattede Sagen saaledes, at naar blot de paa-gældende kom paa halv Løn, vilde man akkviescere ved den Synsmaade, at der ikke var blevet afskediget fast Personale.

Den højtærede Minister har heller ikke erklæret, at han vilde ændre de Tjenestetidsregler, han for nylig har udstedt, og altsaa undlade at forlænge Personalets Arbejdstid, hvilken Forlængelse er Grundlaget for hele Reduktionen af Personalet.

Den højtærede Minister har heller ikke erklæret, at han i hvert Fald vil rette sig efter, hvad Lønningsraadet har udtalt med Hensyn til de to Punkter, der har været Tale om. Den højtærede Minister erklærede, at da Lønningsraadet havde ment, at man kun kunde anvende enten 208 eller 234 Timer, havde han resolut sat Banevedligholdelsesarbejderne ned paa 234 Timer, altsaa forøget deres Arbejdstid med en Time under Paaskud af, at Banevedligholdelsesarbejdet ikke er intensivt Arbejde. Maa jeg spørge, hvad Arbejde er da intensivt, hvis ikke almindeligt Arbejdsmandsarbejde, hvor Folkene gaar jævnsides med Arbejdere, der er beskæftiget ved andet Arbejdsmandsarbejde, skal kaldes intensivt? Og naar man paa samme Maade mener fra Statsbanernes Side, at man ikke kan skabe intensivt Arbejde paa Pakhuse, saa gad jeg nok vide, hvor man er i Stand til at skabe intensivt Arbejde, naar man paa store Pakhuse har 20—30 Mand i Arbejde, og naar man kan indskrænke Antallet af Arbejdskraft efter Arbejdet. Der er dog ingen Steder, hvor man bedre er i Stand til at skabe et effektivt intensivt Arbejde. Og det er jo Administrationens Sag at gøre dette Arbejde intensivt, naar man har tilstrækkelig store Forhold og kan sætte det færrest mulige Antal Mennesker i Arbejde — man skal naturligvis ikke gaa med flere Folk end nødvendigt og derved gøre Arbejdet mindre intensivt; det er jo ikke økonomisk. Men hvis man vil hævde dette, saa er jo i Virkeligheden 8 Timers Arbejdsdagen afskaffet ved Statsbanerne; alt kan efter dette rykkes op til 9 Timer.

Den højtærede Minister har ligeledes modsat sig at ville revidere de nu ikrafttraadte nye Regler for Eenmandsbetjening af Maskiner, saaledes at Færgerangering og Rangering paa offentlige Havnepladser og Pladser i større Byer ligesom hidtil bliver besørget med to Mand. Den højtærede Minister har erklæret, at han ikke vil fjerne dette Fare-, dette Utryghedsmoment. Ministeren siger, at Statsbanerne har erklæret,

at der er ingen Fare, ingen Usikkerhed. Men Statsbanerne har jo Aar for Aar overfor Rigsdagen faaet flere og flere eenmandsbetjente Maskiner gjort tomandsbetjente under Hensyn til den Fare og det Utryghedsmoment og de Sikkerhedsregler, der givet gjorde det nødvendigt. En Erklæring fra Statsbanerne om, at nu er det ikke nødvendigt, hvad man i mange Aar overfor Rigsdagen har hævdet som nødvendigt, saa at man har faaet et stadig større Antal af tomandsbetjente Maskiner, kan man dog vist ikke tage alvorligt.

Og, som sagt, med Hensyn til Telegrafvæsenets faste Personale agter man ogsaa at opretholde disse Afskedigelser.

Vi maa som Følge heraf gaa imod alle disse Forslag, og jeg kan ikke se rettere end, at vi bør opretholde Ændringsforslagene Nr. 17 og 33 ogsaa til Afstemning, saaledes at Rigsdagen faar Lejlighed til at udtale sig om dette Spørgsmaal. Disse Spørgsmaal er sammenkædede, man kan ikke tage enkelte Paragraffer ud og sige: Dér brænder det, og dér brænder det ikke. Hele Spørgsmaalet er: Vil man gaa med til disse indskrænkende Foranstaltninger, til Forlængelse af Banernes Personales Arbejdstid udover alt, hvad der har været forudsat, og alt, hvad der gælder baade ved Postvæsenet og andre Steder? Vil man gaa med til disse Indskrænkninger af Sikkerhedsforanstaltningerne, her er Tale om? Vil man i det hele taget gaa ind paa at gøre Personalets Arbejdstid saa lang, som den ikke er andre Steder, og som det ikke har været forudsat? Det er det, man stemmer om ved denne Lejlighed, og jeg anbefaler Folketinget at stemme for disse Ændringsforslag.

Korsgaard: Ja, saa endte det jo med, hvad der ikke forbavser mig, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte ikke blev enig med mig; og det endte med, at jeg ikke kan vente nogen Ros for den Stilling, jeg paa mit Partis Vegne indtager til det foreliggende Spørgsmaal. Jeg maa maaske have Lov til at sige, at i mit Parti har Problemet Tjenestemandreglerne ikke været drøftet i større Stil; saa naar et Blad som „Nationaltidende“ skriver dette, saa er det jo det kedelige, at selv konservative Blade undertiden kan skrive noget, der ikke er helt rigtigt. Og dette er altsaa ikke helt rigtigt. Det, der for mit Parti har haft den afgørende Interesse, er de fast ansatte Tjenestemænd. Det vilde jo dog sikkert vistnok ogsaa i Virkeligheden have forundret det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, hvis vi fra konservativ Side overfor en Ordning, som fra den paa-